

Sygn. akt **XXVII Ca 2704/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maja Smoderek
Sędziowie:	SO Robert Zegadło (spr.) SR del. Kamila Spalińska - Zbrzeźna
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Ślebzak

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt I C 3306/14

1. oddała apelację;
2. przyznaje radcy prawnemu P. H. od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu dla powoda w postępowaniu odwoławczym.

SSR Kamila Spalińska – Zbrzeźna SSO Maja Smoderek SSO Robert Zegadło

Sygn. akt XXVII Ca 2704/16

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, iż Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, stosownie do art. 387 § 21 k.p.c., Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda pozbawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i prawne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. Sąd meriti dokonał trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a do ustalonego stanu faktycznego zastosowane zostały właściwe przepisy prawa materialnego, które zostały prawidłowo zinterpretowane.

W ocenie Sądu Okręgowego, z prawidłowo ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynika, że w sprawie pod sygnaturą III K 2964/06, w której powód miał status oskarżonego, doszło do przewlekłości w okresie od 31 stycznia 2008 r. do 19 marca 2010 r., w którym to dniu dopiero wyznaczono termin rozprawy. Jednocześnie dodać można – a co wynika również z dołączonych do sprawy akt wymienionej sprawy karnej – M. J. został pozbawiony wolności jedynie w okresie od 1 lutego 2006 r. do dnia 2 lutego 2006 r., który to okres został mu zaliczony na poczet wymierzonej mu kary.

Zgodnie ze art. 16 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki strona, która nie wniosła skargi na przewlekłość postępowania zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy, może dochodzić na podstawie art. 417 k.c. naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego (popartych wskazanymi w apelacji orzeczeniami Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości) wskazać należy, że już samo brzmienie tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż nie jest on samodzielną podstawą dochodzenia przez stronę, której zakończona sprawa była prowadzona przewlekłe, roszczeń odszkodowawczych. Przepis art. 16 ustawy wskazuje, że w sytuacji prowadzenia postępowania sądowego ze zwłoką i jego niezakończenie w rozsądnym terminie, Skarb Państwa odpowiada odszkodowawczo na podstawie art. 417 k.c. wobec podmiotu, który doznał uszczerbku. Ma on charakter normy kolizyjnej, nieopisującej żadnych (szczególnych) materialnoprawnych przesłanek tej odpowiedzialności, spełnienie których warunkuje powstanie roszczenia odszkodowawczego. Zastosowanie art. 417 k.c. oznacza zatem, że skarżącego obciąża już wykazanie szkody. Dochodzący roszczenia nie legitymuje się też orzeczeniem prejudycjalnym, stwierdzającym przewlekłość, zatem Sąd w ramach postępowania, samodzielnie ustala czy postępowanie do którego odwołuje się powód, rzeczywiście było prowadzone ze zwłoką.

Jak słusznie zauważono w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2014 r., VI ACa 230/14, o ile na gruncie ustawy z 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki określone w tej ustawie świadczenie pieniężne stanowi swoistą formę ryczałtu za sam fakt przewlekłości postępowania, o tyle na gruncie reżimu odszkodowawczego z art. 417 k.c. świadczenie ma charakter odszkodowawczy, a więc wymaga wykazania szkody, zarówno majątkowej, jak i niemajątkowej, powstałej na skutek przewlekłości postępowania.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2008 r. (III CZP 25/08, OSNC 2009/9/217) wskazał, że artykuł 16 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. nie stanowi źródła roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z przewlekłości postępowania; nie zwalnia zatem strony od obowiązku wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, zezwalających na zastosowanie art. 417 § 1, art. 445 lub art. 448 k.c. w postaci szkody i związku przyczynowego pomiędzy jej powstaniem a przewlekłością.

W tej sytuacji, to na powodzie - albowiem on z tego faktu wywodził skutki prawne (art. 6 k.c.) - ciążył obowiązek wykazania wszystkich przesłanek tej odpowiedzialności strony pozwanej, a w szczególności udowodnienie, że doszło do powstania szkody, która miała związek przyczynowy z prowadzonym przewlekłym postępowaniem karnym.

Powód tym obowiązkom nie sprostał. Nie dowiódł, aby w ogóle doszło do powstania szkody, zresztą nawet nie próbuje wskazywać, że poniósł jakąś szkodę związaną z przewlekłym prowadzonym postępowaniem karnym. W sprawie karnej,

której dotyczy zarzut przewlekłości był najpierw podejrzanym a potem oskarżonym. W sprawie tej -z niewielkim wyjątkiem okresu zatrzymania – nie był pozbawiony wolności, owszem, został jej pozbawiony ale w innej sprawie. Nie ma żadnych przesłanek wskazujących na to, że w okresie bezczynności Sądu był zainteresowany zakończeniem sprawy.

Tym samym zarzut materialnoprawny postawiony w środku odwoławczym jest niezasadny, a oddalenie powództwa przez Sąd Rejonowy orzeczeniem odpowiadającym prawu.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację jako bezzasadną.

SSR (del.) Kamila Spalińska-Zbrzeźna SSO Maja Smoderek SSO Robert Zegadło